

Za skly našich duší...

Cink cink

Dveře se s vrznutím otevřely a vešla žena. Žena... přímo dáma. Červený kostýmek, prošíváný černou nití, kožený kufřík, sluneční brýle, klobouk...

Vešla ladně.

Prodavač vzhledl ze svého stereotypu, utřel si ruce do zástěry a snaživ se zamaskovat vzrušení řekl *Dobrý den, čím Vám mohu posloužit, mladá paní?*

Žena na něj pohrdavě pohlédla a ani se to nesnažila skrývat.

Dobrý den, tři okoralé duše, jedno puklé srdce, litr prolitých slz a tučet umělých úsměvů.

Prodavač hbitě přiskočil k chladicímu regálu. Vytáhl dvě puklá srdce a položil je na váhu. Váha se překlónila a ručička ukazovala hodnotu mezi Utrpením a Láskou.

Mohu to tak nechat?

Žena jen kývla a dál se věnovala přemýšlením nad sebou sama, nic jiného totiž podle ostatních ani neuměla. Vlastní profit, vlastní úspěch, bohatství, sláva, moc...

Prodavač to ale nezpozoroval, dál vážil, sekal, balil...

Tak... dělá to přesně jeden falešný dík.

Pomalou kráčela a každým svým dalším krokem za sebou zanechávala ohořelé kostely, zničené cukrárny a vyprahlý rybník.

Přesto šla stále dál...

Věděla, že není cesty zpět, a že to, co dělá, je to to nejlepší pro ní a snad i pro všechny ostatní.

Těsně před domem, ale ještě stále v parku, kterým musela každé ráno projít, když šla nakoupit, spatřila dítě. Nezkaženého tvora. Snažilo se chytit štístko, které vzduchem poletovalo a příjemně ho dráždilo. Byl to nádherný pohled, který ji nutil se usmát... upřímně, opravdově, přirozeně.

Po chvíli se vzpamatovala, uvědomila si, že byl nejvyšší čas zajít do obchodu. V tašce nahrabala sáček s falešnými úsměvy, vytáhla z něj jeden a polkla.

Domů přišla prokřehlá a unavená. Sundala si klobouk, brýle a kostým, který ji určoval hranice.

Poté, co na gramofonu pustila starou desku Raye Charlese, si už v teplákách a moly prožraném svetru sedla do ztrouchnivělého křesla a zaposlouchala se. Byl to zpěvák jejího muže. Vždycky, když se pohádali, pustil si ho a začal si s ním broukat do rytmu. Přišel pro ni, jednu ruku na bok druhou do své a v rytmu Raye tančili foxtrot. Nikdy se na něj nedokázala dlouho zlobit...

Jenže teď se zlobí, proč ji tady nechal samotnou? Opuštěnou? Slabou...

Slza stéká z dlouhých řas a za ní další zas a zas.

Ví, že může brečet, že tady ji nikdo nevidí, že tady může být ONA. Ona a její pomalu vadnoucí sedmikráska... v duši.

DOST, už konec. Vzpamatuj se! Nelituj sebe ani ostatní. Za to, jaké to je, můžeme všichni. To my hraje tu hru, která nemá začátek ani konec a kde nikdo není vítěz, jenom samí poražení. My si tvoříme svět k obrazu svému, lžeme, podvádíme, zabíjíme. Neumíme se radovat, neumíme tesknit. A ten, kdo tak nekoná, jen němě přihlíží... stejně jako já... a snaží se zapadnout, aby nebudil podezření, že snad... ANO, že snad ještě rád žije...

Podívala se na tašku, kterou před chvílí přinesla. Bylo v ní ještě jedenáct falešných úsměvů, jedno puklé srdce a tři okoralé duše. Slzy upíjela cestou domů, věděla, že ji přepadne tesk.

Za normálních okolností to byl nákup na týden. Její muž ji vždycky učil skromnosti a spořivosti, ale věděla, že by se za tohle na ni nezlobil. Vzala celý ten svůj nákup a ráznými kroky kráčela za dům, kde měli popelnici. Vzpomněla si, že naposledy tam šla, když se chtěla zbavit své sedmikrásky...v duši, ale její kořeny byly příliš hluboko zapuštěné. Otevřela víko a bez dlouhých průtahů vysypala obsah tašky.

Víko zaklapla.

Zavřela oči a čekala. Možná na blesk z čista jasna. Možná, že se roztrhne obloha a někdo promluví nebo aspoň, že se objeví duha, až otevře oči.

Nic...

Potlačila zklamání a odcházela. Až když byla u dveří, uviděla to. Těsně nad její hlavou se vznášelo štístko. Úplně stejné, které dneska ráno chytalo to dítě, možná to bylo právě ono.

Natáhla ruku, aby mohlo štístko pomalu, jakoby s nadhledem, dopadnout na ni. Jeho chmýří hrálo, jak ten největší žár, jako ten žár lásky, který kdysi znala...

Věděla, že nadešel čas...

Ano, ještě dnes...změním svět.